

nævnte ærede Medlems Udregning ville opnaa i Skattelettelse ved den samlede Gen-nemførelse af de indirekte Skattelove. Det er jo ikke muligt for ærede Medlemmer, naar vi ere komne saa langt hen i Sam-lingen som nu, hvor Arbejdet er overvæl-dende, at gøre sig grundigere bekendt med alt, hvad der foreligger til Forhandling og Afgørelse. Det er ligefrem umuligt. Der-for kan jeg meget godt forstaa, at flere ærede Medlemmer, hvem jeg har talt med om denne Sag, have erklæret: Vi have ikke sat os ind i den, det er jo kun en lille Sag. Hvis ærede Medlemmer havde gjort sig nøjere fortrolig med det forelig-gende Forslag, er det min Overbevisning, at det vilde have været aldeles umuligt lige straks, thi en værre Skattelov end denne, tror jeg ikke, man nogen Sinde har set paa den danske Rigsdags Bord (Afbry-delse). Ja, jeg skal tillade mig nærmere at begrunde det. Loven er affattet saale-des, at ingen af dem, for hvem den kom-mer til at gælde, er i Stand til at vide, hvilken Skat der lægges paa dem; alt overgives til Administrationens frie Skøn. Det er med andre Ord en af de Love, som man i Tyskland kalder for Kautschuk-love; det er en Gummielastikumslov, der kan trækkes ud og ind efter Administra-tionens tilfældige Forgødtbefindende.

Paa det Spørgsmaal, som først maa rejses: Hvem skal Loven gælde for? saa svares der, at den skal gælde for „tæt-bebyggede Landdistrikter i Almindelighed uden Hensyn til deres Beliggenhed.“ „Tæt bebyggede Landdistrikter“ er jo et meget relativt Begreb, og der kan næsten i hvert eneste Tilfælde være delte Meninger om, hvorvidt et vist Distrikt skal kaldes tæt bebygget eller ej. Hvem skal saa afgøre det? Ikke Lovgivningsmagten eller den dømmende Myndighed, nej, Afgørelsen overlades til Administratoren, til den ærede Justitsminister. Jeg hører ikke til de ærede Medlemmer, som nære en systema-tisk Mistillid til den højtærede Minister, men jeg synes dog, det er for megen Til-lid at vise ham at overlade til ham at træffe Afgørelse om, i hvilke Tilfælde Landboeres Hunde skulle være skatteplig-tige efter Loven. Og selv om nu Folke-tinget over for denne Minister maatte være i Stand til at nære en saadan Tillid, saa vide vi dog, at ingen Minister bliver evin-delig. . . (Afbrydelse) . . . ja, ogsaa denne Ministers Dage ere jo talte, ingen kender hans Efterfølger, og det kunde dog være, man ikke ønskede at vise Efterfølgerne en saa ekstraordinær Tillid, som dette Lov-

forslag gaar ud paa. Men ikke blot Lo-vens Omraade er aldeles ubestemt og ube-grænset. Naar man dernæst spørger, hvil-ken Skattesats der skal bringes til Anven-delse, svarer Lovforslaget herpaa, at de i Lov af 12te April 1889 om Hundeafgiften m. m. i § 5 indeholdte Bestemmelser kunne sættes i Kraft. Hvad sige da disse Be-stemmelser? De sige, at i tæt bebyggede Landdistrikter, som ligge op til Kjøben-havn eller en Købstad, kunne „de i Kjø-benhavn eller Købstæderne gældende Be-stemmelser om Hundeafgiften sættes i Kraft.“ Men hvilke Bestemmelser gælde nu om Hundeafgiften i Kjøbenhavn og Købstæderne? Ja, de kunne være meget forskellige. I Kjøbenhavn kan Afgiften være 10 Kr., 20 Kr. eller 40 Kr., og i Købstæderne kan der varieres mellem 5 Kr., 7½ Kr., 10 Kr., 15 Kr., 20 Kr. og 30 Kr., ja, endnu flere Satses. De ærede Medlemmer ville saaledes se, at det er en meget om-fattende Skatteskala, der her foreslaas. Naar man har villet give det Udseende af, at det i denne Sag drejer sig om, hvorvidt man er hundevenlig eller hundefjendtlig, vil jeg dertil bemærke, at hvad det her i første Række drejer sig om, er dette, om man vil værne Landbefolkningen mod administrativ Vilkaarlighed. Jeg tillader mig at sige, at en Lov som denne, saaledes som den er affattet, strider mod rationelle Retsbegreber og allerede af den Grund ikke burde kunne vedtages her i Folke-tinget.

Nu kan man maaske ville berolige sig med, at Loven kun kan sættes i Kraft for de Landdistrikter, hvis Sogneraad ønske det. Hertil maa dog straks bemærkes, at Sogneraadene ikke efter vor Forfatning have nogen *skattelovgivende* Myndighed. Det er Rigsdagen, der skal bestemme, om og hvorledes der skal paalægges Befolk-ningen Skattepligt; det er ikke de kommu-nale Myndigheder, der skulle bestemme det. Naar man i Loven af 1889 har givet Mini-steren sammen med Sogneraadet Ret til at afgøre, om et Landdistrikt, som ligger op til Kjøbenhavn eller en Købstad, kan undergives de samme Regler for Hunde-afgift, som gælde i Kjøbenhavn eller ved-kommende Købstad, saa er det jo en stærkt begrænset Myndighed, thi det drejer sig her kun om et Omraade, som faktisk, ihvorvel ikke retligt, hører til Kjøbenhavn eller vedkommende Købstad. I Loven af 1889 er Grænsen meget snæver og bestemt angivet; men her i Lovforslaget er det aldeles ubestemt, hvor vidt Omraadet for den administrative Magtbeføjelse strækker sig.